

ממשיך לשלם: הרופא שישלם פיצויים לצעיר שתקף אותו שופך את הלב

בית שמש: ד"ר שרגא רוזנברג ממשיך לשלם על הלילה הארוך בו ירה בשלושה בריונים שתקפו אותו. לאחר 3 שנות מאסר חשב שזה נגמר. זה לא. ביהמ"ש חייב אותו במיליון שקל פיצויים. בראיון בלעדי הוא מספר על דאגתו לפצוע, על קבלת הדין ועל אכזבתו מישראל

יוסי אלי | 10:15 30/11/2009

16 באפריל 2005, הגן הציבורי ברחוב דולב בבית שמש. רופא השיניים ד"ר שרגא רוזנברג חוצה אותו באטיות, ראשו סחרחר עליו לאחר ששתה לשוכרה מכל הבא ליד: וויסקי, וודקה, בירה - הכול כלול. שלושה נערים עוצרים אותו, וכמו ביותר מדי מקרים שמתרחשים במדינה האלימה הקרויה ישראל, הם תוקפים אותו. למה? מה זה חשוב, העיקר שאפשר.

רוזנברג סופג בעיטות ואגרופים, מוטח על הרצפה בכוח, חשיבתו המעורפלת גם כך מרמת האלכוהול בדם הופכת בן רגע לאלימה. רוזנברג שולף את אקדחו, אין לו שום כוונה להיות הקרבן התורן של אלימות הרחוב. שלוש יריות בלבד נורות מאקדחו, שלושתן פוגעות. שניים מהתוקפים נפצעים קל, השלישי נפצע קשה. עד היום הוא לא יצא מזה, גם רוזנברג לא.

ד"ר שרגא רוזנברג. "אמרו לי שכל החוק זה משחק וביזנס" צילום: שימי נכטיילר

רוזנברג ישב שלוש שנים ארוכות בכלא, והיה לו לא מעט זמן להכות על חטא. הוא היה בטוח שעם הגעגועים הקשים לאשתו ולילדיו והחרטה העצומה על אותו לילה ארוך, חובו לחברה שולם. אלא שלבית המשפט זה לא הספיק. רוזנברג אולי שילם את חובו לחברה, אבל מבחינת יוני אטלן, שעד היום לא התאושש מהפציעה, רוזנברג עדיין סוחב כלפיו חוב אישי. למרות האמפתיה לרוזנברג, שופטת בית המשפט המחוזי אורית אפעל-גבאי לא היססה, והרופא יאלץ לשלם פיצוי ענק לאטלן בסכום של מיליון שקלים.

"הלוואי שהייתי בורח באותו יום", מספר רוזנברג לזמן ירושלים. "אבל נשברתי. הייתי בשוק. האם הרגשתי שחיי בסכנה? הייתי רוצה לומר בכנות שכן, אבל אין לי כל זיכרון של רגש או הרגשה וזה נראה לי לא מציאותי. אני ממש לא יודע. הכול היה בשניות. מאז אותו אירוע הכול השתנה. אני כבר לא אותו בן אדם. אני רוצה להאמין שאני בן אדם יותר טוב, אני מאוד מקווה".

"אחד מהם נתן לי בעיטות בדיוק איפה שעברתי ניתוח"

תחילתו של הסיפור, שאפילו קפקא היה מתקשה לכתוב, התרחשה בליל שישי, 16 באפריל 2005. בני הזוג רוזנברג ערכו מסיבה בביתם לרגל הולדת בתו של בן משפחה. "הוא היה אצלנו", מספר רוזנברג כשקולו נחנק במעט, אך האיפוק נשמר. "אשתו הייתה בבית החלמה, והוא היה אצלנו. זו לא דירה גדולה. זה היה כמה ימים לפני פסח".

לאחר שמרבית האורחים התפזרו נשאר רוזנברג לשבת עם בן דודו, והשניים שתו. בן הדוד, הלום מממות האלכוהול, נרדם מיד. רוזנברג, בהחלטה ששינתה את חייו, יצא מביתו לבקר את בנו, שבאותו לילה שהה בדירת סבו בקרבת מקום. "יצאתי מהבית כדי לבדוק מה שלום אבא שלי ובני", נזכר רוזנברג. "הגעתי לגן הציבורי ברחוב דולב וראיתי שלושה אנשים מתקרבים אליי". שלושת הצעירים היו אטלן והאחים יגאל ויונתן חייט.

"הם נראו לי שובבים כאלה, לא דתיים. אחד היה עם כיפה, אבל נראה לי שזו סתם הופעה. אחד היה עם אופנוע. לפני זה, ככה הבנתי, הם גנבו את האופנוע. הם לא היו חדשים באזור, הם כל הזמן עשו בעיות עם מי שהם מכנים 'חוצניקים' (עולים חדשים - י"א), זה היה הכיף שלהם.

"והם שני מרוקאים ואחד צרפתי! בכל אופן, הם הבינו שאני אנגלי. הבחור עם האופנוע קרא לי והתקרב אליי, פתאום הוא תפס אותי סביב הצוואר, משך אותי למטה וסובב אותי. זו הייתה רק ההתחלה, זו כאילו הייתה אמירת השלום שלהם. אחר כך הבחור השני שאל אותי, 'אתה מדבר אנגלית?'. הם טענו שהערתי להם על כך שהם מעשנים בשבת. אלה שטויות, אם הם רוצים לעשות דברים בשבת, אז שיהיה להם לבריאות.

"אתה יודע, באנגליה כל היהודים יחד; לא כמו פה, בקבוצות. באנגליה יש יהודים וגויים. בכל אופן, לא רציתי להתערב. האמת היא שאחד מהם פשוט שאל אותי אם יש לי אש. הבנתי שהמצב לא רגוע, הסתובבתי וניסיתי להתרחק מהמקום. אחד מהם התקרב אליי ונתן לי בעיטות בגב, בדיוק איפה שעברתי ניתוח. הבחור היה ממש גדול. הסתובבתי, קיבלתי עוד כמה מכות, הוצאתי את האקדח ויריתי. זה כל הסיפור".

רוזנברג ירה מנשקו האישי, שאותו נשא ברישיון, שלושה כדורים, כולם לפלג גופם העליון של התוקפים. בעוד שהאחים חייט נפצעו פציעות קלות, אטלן נפצע קשה ועבר סדרה של טיפולים ממושכים, שבמהלכם איבד את אחת מעיניו. כאמור, פציעה זו הובילה בסופו של דבר לתביעת הפיצויים.

אשתי אמרה: מזל שזה הסתיים כך ולא אחרת

ד"ר רוזנברג (47), יליד מנצ'סטר, אנגליה, עלה ארצה עם אשתו אלישבע בשנת 1998. את לימודיו האקדמיים סיים באנגליה, שם היה חלק מהקהילה היהודית. עם עלייתם לארץ השתכנו בני הזוג בשכונת הר נוף בעיר, ולאחר שנבנתה רמת בית שמש עברו בני הזוג להתגורר בשכונה הדתית והחלו לחזור בתשובה.

רוזנברג החליט שלא לפתוח מרפאת שיניים פרטית ולהתרכז בלימודי התורה; הוא אף החל להשקיע את שעות הפנאי בהתנדבות בפלוגה מבצעית של מג"ב בבית שמש, שם למד לירות ברובה סער וזמן קצר מאוחר יותר גם באקדח. לבני הזוג נולדו חמישה ילדים והם חיו חיים שלווים ונפלאים, כהגדרתו. "הכול היה מצוין עד אותו אירוע, פתאום החיים שלנו השתנו בחמש שניות".

היום אתה כבר יודע מה הם רצו ממך?

"להרביץ. רק להרביץ. הם פרחחים לא קטנים. אחרי זה שכרתי חוקר פרטי והבנתי עד כמה הם לא סתם שובבים קטנים. לשניים מהם (האחים חייט - י"א) יש תיקים במשטרה על אלימות. מי שמסכן בסיפור הזה הוא דווקא הבחור השלישי, זה שתבע אותי (אטלן - י"א)".

הרגשת בכלל שאתה בסכנת חיים?

השופט אדמונד לוי. רצה להרתיע צילום ארכיון: פלאש 90

מדיי. הוא אמר שהיה מוריד את העונש, אבל בשביל לתת איזושהי הרתעה לציבור על שימוש בנשק הוא החמיר. תודה רבה".

הוא השאיר אותם שם. אטלן התבוסס בדמו, השניים האחרים היו בהלם. רוזנברג נמלט לביתו, שם סיפר לאשתו את הלא ייאמן. לאחר התייעצות עם עורך דין רוזנברג הסגיר את עצמו יום למחרת בתחנת המשטרה של בית שמש. "הייתי בשוק, ממש בשוק. כאשר עצרו אותי שמעתי שאחד מהם מת. הייתה לי בבטן איזו צעקה, שהרעש שלה לא יוצא עדיין. רציתי להגן על יהודים, פתאום הרגתי יהודי".

כתב האישום: ניסיון לרצח

עם סיום החקירה הגישה הפרקליטות כתב אישום שבו הואשם רוזנברג בניסיון לרצח. רוזנברג לא האמין, מה שנדמה לו היה כהגנה עצמית שם אותו בשורה אחת עם עבריינים שלא חשב שיכיר בחייו.

בכתב האישום, אגב, צוין כי טרם הירי התפתחה בין הצדדים תגרה. עם זאת, אף שהאחים חייט הודו במעשיהם בחקירה, הפרקליטות והמשטרה, מסיבות ששמורות עמן, החליטו להתעלם מעבירות התקיפה ולהתרכז ברוזנברג.

רוזנברג. "הבנתי שאני דג גדול ושזה תיק יפה בשבילם" צילום: שימי נכטיילר

"אותי זה מעציב", מקונן רוזנברג, "הרי בכתב האישום כתוב שהם תקפו, אבל אף אחד לא האשים אותם בתקיפה. בסוף הבנתי שאני דג גדול ושזה תיק יפה בשבילם. גם יש אקדח וגם הם רוצים להכניס אותי להרבה שנים. זה היה בשבילי נורא. איך ניסיון רצח? אני חשבת שרצח זה כשמישהו שרוצה להרוג מהתחלה מישהו. אבל אמרו לי בסוף שאלה שטויות. זה משחק, כל החוק זה משחק וביזנס. אני ועורך הדין רצינו ללכת על הגנה עצמית, אבל בסוף הוא אמר לי שזה המשחק ובארץ אין דבר כזה הגנה עצמית".

אז איך בעצם לא האשימו אותם בתקיפה?

"הם (הפרקליטות - י"א) רצו 12 שנה בשבילי, בשביל עסקת הטיעון. בסוף חתמו על חמש שנים. אני חושב שלא האשימו אותם כי הם פשוט רצו להכניס אותי להרבה שנים. אם היו אומרים שגם הם אשמים, אז מה הם יכולים לקבל מאנשים האלה? חצי שנה? עבודות שירות? זה מוריד את האשמה שלי לחצי ולא שווה להם כלום. אני הייתי ביזנס גדול. זה טוב לקריירה שלהם, מישהו כמוני. התיק שלהם לא יפה, שלי יפה. בגלל זה אני מאוכזב מהמשטרה".

בסופו של דבר חתם רוזנברג באמצעות עו"ד יאיר גולן על עסקת טיעון עם הפרקליטות, בה הוא מודה בחלק מהעבירות שיוחסו לו בתמורה למחיקת סעיף הניסיון לרצח והמרתו ב"חבלה בכוונה מחמירה".

בשלהי 2006 הרשיע בית המשפט המחוזי את רוזנברג ודן אותו לחמש שנות מאסר בפועל, בנוסף לפיצוי לשניים מהפצועים בסכום כולל של 155 אלף שקל. רוזנברג ערער על גזר הדין בבית המשפט העליון. הוא ביקש להקל בעונשו בטענה שמדובר בנסיבות קשות.

השופט אדמונד לוי לא השתכנע מערעורו של רופא השיניים, וטען כי תגובתו הייתה קשה ביותר וחרגה באופן קיצוני מהסביר. "הוא היה רשאי להגן על עצמו, אולם היו בפניו דרכי פעולה שונות - פחות פוגעניות", נימק לוי את גזר הדין. "כך למשל, הוא יכול היה לאיים בנשק בלבד כדי להרתיע את התוקפים ואם זה לא היה עוזר הוא יכול היה לירות באוויר. אולם הוא לא נהג כך ובעקבות שיקול דעת מוטעה ונמהר הוא כיוון את נשקו לעבר ראשי התוקפים ולחץ על ההדק שלוש פעמים".

"לפי ההלכה יש מושג של הגנה עצמית"

רוזנברג נשלח לאגף התורני בכלא מעשיהו. במקביל החליט משרד הבריאות להקפיא את רישיון של הרופא. "זה מקום נורא", מספר רוזנברג על בית הכלא. "בקושי נותנים לך לצאת לחופשות. החופשה הראשונה שאליה יצאתי הייתה בבר המצווה של הבן שלי. גם אז הם עשו משחקים עם זה. שבועיים לפני אמרו לי שאני יכול לצאת לחופשה, אבל רק באיזור בית שמש.

"פתאום התקשר איזה עיתונאי לתחנת בית שמש ואמר שהצעירים האלה רוצים לדעת אם מישהו יגן עליהם ממני. אתה מבין? הפכתי למסוכן. בבית הסוהר אין מנוחת נפש, שני שלישים מהאגף יושבים על עבירות מין. בסך הכול הסתדרתי שם עם האסירים, אבל זה לא המקום בשבילי".

אתה מרגיש שמגיע לך עונש כזה?

"לדעתי, לפי ההלכה יש מושג של הגנה עצמית. אשתי תמיד אומרת לי, 'יותר טוב שאתה חי ממת'. יותר טוב מה שקרה, מי יודע מה היה קורה אם הם היו לוקחים את האקדח שלי. אני חושב לעצמי מה היה קורה אם הם היו לוקחים את האקדח שלי או מה אם לא הייתי יוצא מהבית או אם לא הייתי מקבל בעיטה כל כך רצינית בגב. לברוח אי אפשר היה ואני הייתי במצב לא מאה אחוז.

"זו אשמתי שלי שיצאתי מהבית עם האקדח. אבל לא הלכתי איתו כמו איזה ג'ון וויין בחוץ, 'תסתכלו עליי, יש לי אקדח'. האקדח היה בתוך המכנס. זה לא שחור או לבן. אי אפשר להגיד חד-משמעית מגיע או לא מגיע. זה סיפור מאוד טרגי מכל הכיוונים. בחמש שניות החיים שהיו לי נהרסו, אבל גם בחמש שניות החיים שלו (אטלן - י"א) נהרסו. לא בטוח שמגיע לי, אבל בטוח שלא מגיע לו להיות במצב שבו הוא נמצא עכשיו".

אטלן: הוא לא יכול להחזיר לי את העין שלי

במהלך ריצוי העונש החליטו הריו של אטלן, צעיר ממוצא צרפתי, להגיש תביעה אזרחית בסך מיליוני שקלים, באמצעות עורכי הדין יאיר מאק ואיתמר כהן, לבית המשפט המחוזי בעיר. בתביעה טענו בני המשפחה כי בעקבות התגרה, שבה אטלן לא נטל חלק פעיל, נגרמה לו נכות בשיעור של 60 אחוז. אגב, עד לפסק הדין בעניין התביעה האזרחית הספיק רוזנברג לרצות את עונשו, ומשרד הבריאות החזיר לו את רישיונו לעסוק ברפואת שיניים.

בדיון שנערך בנושא בספטמבר השנה, זומן אטלן למתן עדות על אודות פציעתו והשימוש הקבוע בסמים. "לא השתמשתי אף פעם בסמים", העיד אטלן. "רק לפעמים הייתי מעשן גראס או חשיש. לא שתייתי אלכוהול ולא עישנתי סיגריות. רציתי להפסיק לעשן את זה ואז אחרי הפציעה שלי הייתי בדיכאון, עצוב, בלי מצב רוח, אז עכשיו אני לא יכול להפסיק, כי אני עצוב ואי אפשר להיות עצוב כל הזמן. הוא לא יכול להחזיר לי את הראייה שלי ואת העין

שלי, ובגללו אני לוקח סמים, אחרת הייתי יכול להפסיק לעשן ולחיות רגיל כמו כולם. אני מאוד-מאוד מתעצבן בגלל מה שקרה לי ולפעמים אני לא מרגיש את עצמי".

לטענת אטלן, הוא אינו זוכר את האירוע באופן מפורט, אולם כמה נקודות זכורות לו. "מה שאני זוכר זה שהלכנו לגן, אני וחברים שלי, משפחת חייט, הלכנו להיפגש עם חברים בשבת. היינו כמה חברים ואחר כך הגיעו עוד חברים שאני מכיר. ואחר כך הגיע בן אדם וירה ומשם אני לא זוכר."

"אני זוכר שיגאל יצא מהצבא, הם שתו בשביל להיות שמחים, אבל אני לא שותה. אני לא אוהב אלכוהול, אני לא מתעסק עם אלכוהול, אלכוהול זה מסוכן. היה לילה כבר ולא היה אף אחד בגן, אז בגלל זה הבן אדם ירה בנו, כי לא היה אף אחד. רק שלושתנו בגן. הוא אמר: 'טוב, יופי, יש רק את השלושה האלה, אז נירה בהם'."

"אני לא יודע באמת מה היה שם. כל אחד אומר סיפור אחר. אני משתגע, כי אני לא יודע את הסיפור האמיתי. אחד אמר שעשינו רעש, ואחרים אמרו משהו אחר. אתה קיבלת פעם כדור בראש?". בשלב זה מאבד אטלן את עשתונותו, חובט על דוכן העדים בכוח ומתבקש לצאת כדי להירגע.

בהמשך ציין אטלן את מוגבלויותיו: "אני עדיין נכה, אני לא משתמש כמו שצריך ביד שמאל וגם ברגל שמאל אני לא הולך ישר; אין לי שיווי משקל בגלל הכדור בראש בצד שמאל, זה מפריע לי מאוד. אני לא יכול ליישר את הראש מאחור כי זה עושה לי סחרחורות. יש לי כאבי ראש, כל לילה אני לא ישן כי אני חושב על מה שהוא עשה וזה מפריע לי לישון ביום ובלילה. אני מתעייף מאוד, אני חלש מאוד".

במהלך ההליכים האזרחיים ניכר היה כי תיק זה אינו פשוט עבור השופטת אפעל-גבאי. נוכחים באולם אף ציינו כי ניתן היה להבחין בדמעה לנוכח המקרה הטרגי של אטלן וגם של רוזנברג. בסופו של דבר, מכיוון שרוזנברג הורשע בפלילים, הוכחה אחריותו ויש להטיל פיצוי.

"אין ספק כי התנהגותו של התובע, אשר היה חלק מהחבורה אשר תקפה את הנתבע, לא הייתה בגדר התנהגות של 'אדם סביר'", נימקה אפעל-גבאי את החלטתה לפיצוי בסך כמיליון שקלים שהוטל על רוזנברג.

"לנוכח הרשתות של הנתבע בעבירה על חבלה בכוונה מחמירה, אין צורך לדון בשאלת האחריות, שכן פסק הדין הפלילי מהווה ראייה לחפותו של הנתבע בגין עוולת התקיפה. שני הנושאים העיקריים שבהם יש לדון הם השאלה האם לייחס אשם תורם לתובע ושיעור הפיצויים אשר יש לפסוק לזכותו".

"מאוכזב מארץ ישראל. זו לא מדינה, זו קומבינה"

רוזנברג, כך נראה, משלים עם רוע הגזירה. העיקר שהוא בחוץ וחזר לחיק משפחתו. הוא אף מביע כאמור אמפתיה למצבו של אטלן, ואינו כועס על השופטת. "היא עשתה מה שהיא יכולה לעשות", אומר רוזנברג, שיוצג בהליך האזרחי בידי עורכי הדין יצחק כהן וניר יונגר.

"זה אוטומטי. מי שהיה בבית סוהר הוא אשם, זה החוק. אני רק רוצה להגיד שכל התהליך הזה לא נורמלי. כל יום חשבתי מה המצב שלו, לא חשבתי בכלל על המצב שלי. אני הייתי בשוק שבועות. אבל אחרי שלוש שנים, בראייה אחרת, אחרי שראיתי את המשפחה שלי וישבתי בבית סוהר וחשבתי, אני מסתכל על הדברים אחרת. אובייקטיבית אולי יש לו חלק בזה, אבל אני הייתי במצב סובייקטיבי והייתי חודשיים במגרש הרוסים ואחר כך במעצר בית בלי המשפחה, וכל הזמן מסתכל על המצב שלי".

רוזנברג. "זה סיפור מאוד טרגי מכל הכיוונים" צילום: שימי נכטיילר
 רוזנברג מנסה לשקם את הקריירה ואינו מודאג מפסק הדין. מבחינתו, כל מה שחשוב הוא שהוא יכול לראות את בני משפחתו. עם זאת, הוא טוען שהמציאות לעולם לא תהיה כמו פעם. "המצב לא חזר לקדמותו ולא יחזור לקדמותו", מספר רוזנברג בעצב. "אני מאוכזב מישראל, מארץ ישראל. האמת, זו לא מדינה, זו קומבינה. אנשים לוקחים לעצמם כל מה שהם יכולים. יש אנשים טובים, אבל יש הרבה שלא טובים".

במבט לאחור, יש בך כעס או חרטה?
 "שניהם יחד. בהתחלה הרגשתי חרטה, פחדתי שהבחור מת. אבל אחרי זה הבנתי שזה לא ככה".

בכית?
 "אנגלים לא בוכים, אבל נראה לי שכן. היה לי מאוד קשה וגם למשפחה שלי. אשתי לא יכלה להשתלט על הילדים בלי אבא. באנגלית אומרים, 'When Cat is Away all Mice Play' (כשהחתול רחוק, כל העכברים משחקים). אז היה לה מאוד קשה".

אתם שוקלים לחזור לאנגליה?
 "לא. האמת, הייתה לי הזדמנות לברוח כשהייתי במעצר בית. לא ברחתי, עובדה. לא רציתי. הילדים כבר התחנכו פה ואנחנו קשורים לארץ הזו. זו מדינת היהודים ואנחנו רוצים להיות פה. פשוט התאכזבתי".

רוצה לקבל את כל המבזקים של **מזמערב לסלולרי שלך? לחץ כאן**